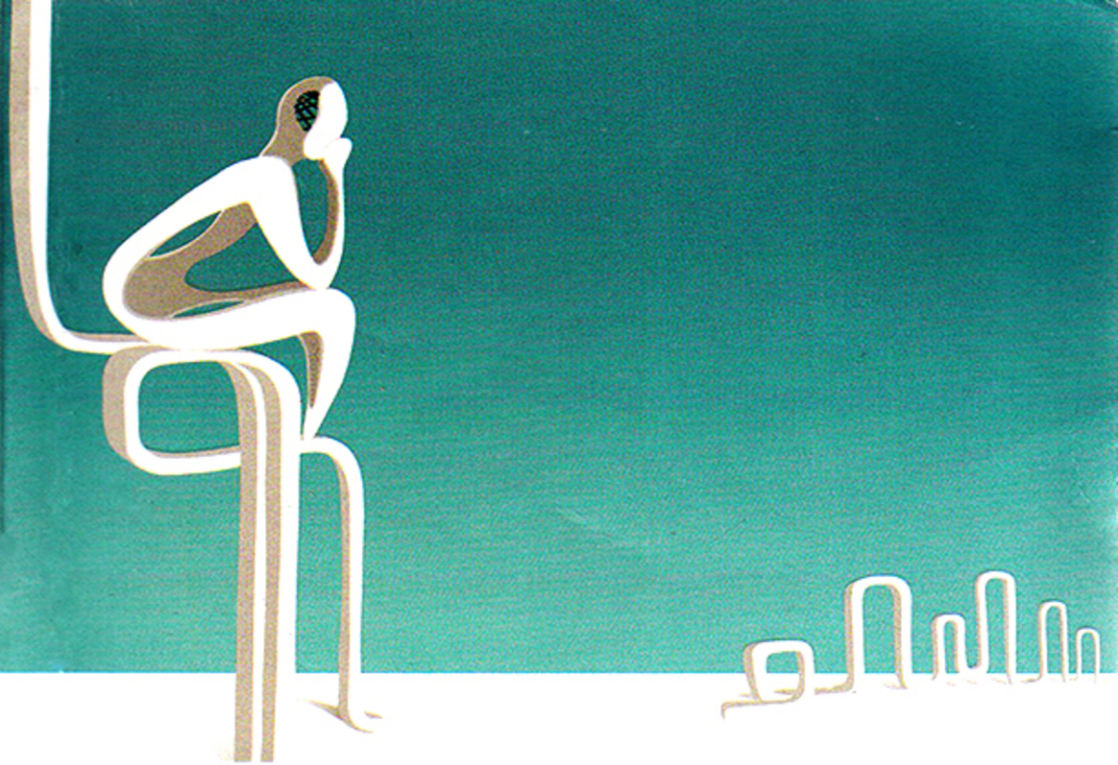




နိုက်

ခရီးသည်တစ်ယောက်၏ အဆစ်အချိုးတစ်ခု

## အမှာ စာ

ကျွန်တော့်ရဲ့ ရှားရှားပါးပါး စာဖတ်ပရိသတ်တချို့က စာမရေးတော့ဘူးလားလို့ မေးကြပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ စာတွေ မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုလောက်ပျောက်၊ စာအုပ်တွေလည်း ဖြစ်မလာတော့တာကိုး။ ရေးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ထဲမှာမှ မထည့်ဖြစ်၊ စာအုပ်လည်း မလုပ်ဖြစ်ဘဲ ဒီအတိုင်းရေးထားတာပါ။ နယ်စွန်နယ်ဖျားတွေရောက်ပြီး စာမူတွေပေးဖို့ အခြေအနေမပေးတာကြောင့်ပါလို့ ဖြေခဲ့ပါတယ်။

မြို့ပေါ်ရောက်တော့ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်တချို့ကို စာမူတွေပေးဖြစ်ပါတယ်။ ပုံနှိပ်စာမူတွေမြင်ရပြန်တော့ ‘လိုင်း’ ပြောင်းသွားပြီလားလို့ မေးကြပြန်တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ လိုင်းပြောင်းသွားပါတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အချစ်ဝတ္ထု၊ ကဗျာတွေရေးရတာ အားသန်တာကိုး။ အခုတော့ မချစ်ချင်တော့တာနဲ့ ရိုးရိုးလေးတွေကိုတွေးကြည့်၊ ရေးကြည့်တာပါ။ အသက်အရွယ်ကစကားပြောတာထင်ပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ မရေးရမနေနိုင်တော့ ရေးနေရရင်ကျေနပ်နေတာပါပဲ။ ဖတ်ကြည့်တာကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

## ကိုယ်ရေးအချက်အလက်

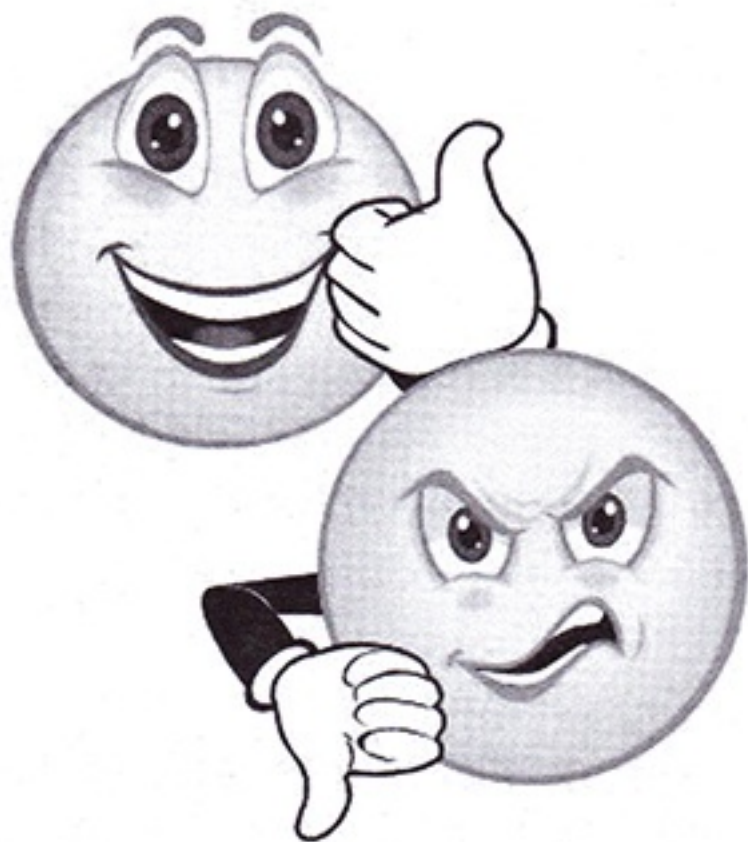
စာရေးဆရာ ‘နိုက်’၊ အမည်ရင်း ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးဇော်လင်းအား အဖ ဦးသိန်းမြင့်၊ အမိ ဒေါ်သန်းသန်းတို့ မှ ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် မင်္ဂလာဒုံမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ ၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ သိပ္ပံဘွဲ့ (ကုန်ထုတ်ဓာတု) ကိုရရှိခဲ့ပြီး ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် တပ်မတော်သို့ဝင်ရောက်သည်။ ၂၀၁၀-၁၁ ခုနှစ်တွင် စစ်ဦးစီးတက္ကသိုလ် (ကလေး) သို့ တက်ရောက်ခဲ့သည်။

ပထမသီးဆုံးစာမူမှာ ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ ဧပြီလထုတ် ရုပ်ရှင်အမြဲတေမဂ္ဂဇင်းတွင် ‘ညီမျှသောသက်ရောက်မှုတစ်ခု’ ကဗျာအား ရေးသားပြီး စာပေလောကသို့ ဝင်ရောက်သည်။ ယနေ့အချိန်အထိ လုံးချင်း (၉) ပုဒ်၊ ဝတ္ထုတို (၅၀) ပုဒ်၊ ကဗျာ (၃၀) ပုဒ်၊ ဆောင်းပါး (၁၀) ပုဒ်ခန့် ရေးသားဖော်ပြပြီးဖြစ်သည်။

ဇနီးမှာ ဗိုလ်ကြီးဒေါ်ခင်မိုးဆွေ၊ သားသမီးများမှာ မနန္ဒာလင်း၊ မောင်ကျော်စွာလင်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။



ဂျွနီယာ



## တူနဲ့ ပေ

လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ပေဘဝကိုလည်း ရောက်ခဲ့ဖူး၊ အထုခံခဲ့ဖူးရသလို တူဘဝကိုလည်း ရောက်ခဲ့ဖူးကြမှာ ပါ။ အစမထင်တဲ့ သံသရာမှာ ကုသိုလ်ကံတွေနဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေလည်း မရေမတွက်နိုင်အောင် လုပ်ခဲ့ကြတာကိုး။ လောကဓံ အနိမ့်အမြင့် အတက်အကျဆိုတာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ဓမ္မတာတွေပါ။ တူနဲ့ ပေဆိုတာလည်း ဒီသဘော ဖြစ်မှာ ပါ။ ပေဖြစ်နေတုန်းကတော့ ခံထားဦးပေါ့ကွာ တူဖြစ်တော့မှ တွေ့ကြတာပေါ့ဆိုတဲ့ ကြိုးဝါးသံတွေကလည်း တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ကြားနေမိရတော့ ဒီဆောင်းပါး ရေးဖို့ ဖြစ်လာတာပါပဲ။

လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ပေဘဝကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြုံတွေ့ခဲ့ကြဖူးတာပါ။ ပေ ဘဝနဲ့ တူဘဝ ဘယ်ဒင်းက များ သလဲ ဆိုရင်တောင် ပေဘဝများ တာပေါ့လို့ ဖြေကြမယ်ထင်ပါတယ်။ စိတ်ဆိုတဲ့ သဘာဝကလည်း အောင်မြင်တဲ့ ကိစ္စထက် မအောင်မြင်တဲ့ ကိစ္စအပေါ်ပိုပြီး ရမယ်ရှာတတ်တာ၊ ပြဿနာအတုတွေကို ပြဿနာအစစ်လို့ ထင်တတ်ကြတာ၊ ပြဿနာ မဟုတ်တာကို ပြဿနာလုပ်တတ်ကြတဲ့ သဘာဝရှိနေလေတော့ ပေဘဝရောက်တာ များ တယ်လို့ ပဲ ထင်မှတ်ကြမှာ ပါ။ အကုသိုလ်ဆိုတာကလည်း အဖော်အပေါင်းနဲ့ လာတတ်တော့ သဘောရှိနေလေတော့ ပေဘဝရောက်ရင်ဖြင့် ခံဖို့ သာပြင်ပေတော့လို့ ပြောရမယ်ထင်ပါတယ်။ ဘာလုပ်လုပ် မအောင်မြင်ဖြစ်ရတာတွေ ၊ ကိုယ့်အထက်ကဖိ၊ ကိုယ့်လက်အောက်ကလှန်၊ ကိုယ့်ဝန်းကျင်ကရှုံ့ချနဲ့ ကိုယ့်အကုသိုလ်အကျိုးပေး

ချိန်ကိုး။ သတိတရားနဲ့ ကိုယ့်ကံတရားကို ကိုယ်အကောင်းဆုံး ပြုပြင်ဖို့ လိုအပ်တာပါပဲ။ ဒီလိုဘဝမျိုး ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ရရင်တော့ ကံတရားကိုပုံချသူကပုံချ၊ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ကွာဆိုပြီး ပေလျက်သားနေသူ ကနေ၊ အရက်ကလေးတမြဲဖြစ်သူကဖြစ်၊ ပုတီးကိုင်သူကကိုင်နဲ့ အမျိုး မျိုးအဖုံဖုံပါပဲ။ တူဘဝရောက်အောင် အောင့်အင်းသည်းခံစောင့်သူတွေ၊ လဲကျနေရာကနေ ကုန်းရုန်းထလျှောက်သူတွေ၊ လက်မြှောက်အရှုံးပေး သွားတဲ့ သူတွေလည်း ကျွန်တော်တို့ ဝန်းကျင်မှာ အများကြီးတွေ့ခဲ့ဖူးပါ တယ်။

အကုသိုလ်တူက ထုထောင်းလို့ ပေဘဝမှာ ရူးသွပ်သွားရတဲ့ ပဋ္ဌာစာ ရီ ထေရီမဆိုရင် ဗုဒ္ဓဝင်မှာ ထင်ရှားတာပါ။ သူဌေးသမီးဘဝကနေ ကျွန် ငယ်နဲ့ မှားမိတယ်၊ ဒါကိုမိဘတွေသိမှာ စိုးလို့ ထွက်ပြေးတယ်။ ဆင်းဆ င်းရဲရဲလုပ်ကိုင်စားသောက်ရင်း ကိုယ်ဝန်ရှိလာတော့ မိဘတွေဆီ ပြန်ချ င်လာတယ်။ ယောက်ျားက ခွင့်မပြုပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ သားတစ်ယောက် ရ လာတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ်ကိုယ်ဝန်ရင့်မာလာတော့ ထွက်ပြေးပါတယ် ။ ယောက်ျားဖြစ်သူကတားတယ်။ မရပါဘူး။ မရတော့ ယောက်ျားဖြစ် သူက လိုက်ပို့ရှာပါတယ်။ မိဘတွေဆီကို အပြန်လမ်းမှာ မိုးတွေရွာလာ တော့ မိန်းမကိုထားခဲ့ပြီး ယောက်ျားက မိုးလုံရာကိုရှာတယ်။ ကလေးက လည်း မွေးခါနီးပြီကိုး။ ယောက်ျားက တောင်ပို့တစ်ခုပေါ်က ချုံတစ်ချုံ ကို ရှင်းပါတယ်။ မြွေတစ်ကောင်ထွက် လာပြီး ပေါက်ပါတော့တယ်။ ပွဲ ချင်းပြီး သေသွားခဲ့တယ်။ ပဋ္ဌာစာရီလည်း မိုးထဲလေထဲမှာ ကလေးငယ် ကို မီးဖွားခဲ့ရတယ်။ နောက်တစ်နေ့ ယောက်ျားဖြစ်သူကိုရှာတော့ သေ နေတဲ့ ယောက်ျားကို တွေ့ရပါတယ်။ သူ့ကြောင့် သေရပါလားပေါ့ဆိုပြီး တော့ ငိုကြွေးရှာပါတယ်။ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ခရီးဆက်ရပါတယ်။ မြ စ်ရေတွေက ကြီးနေတော့ တစ်ဖက်ကမ်းမှာ သားအကြီးကိုထားခဲ့၊ သား

ငယ်ကို ချီပြီးကူးရပါတယ်။ သားငယ်ကို ဟိုဘက်ကမ်းမှာ ထားခဲ့ပြီး သားကြီးကိုခေါ်ဖို့ ဒီဘက်ကမ်းကို ပြန်ကူးလာပါတယ်။ မြစ်လယ်ရောက်မှ စွန်ကြီးတစ်ကောင်က သားငယ်ကို ထိုးသတ်ပါတယ်။ ပဋ္ဌာစာရီလည်း အားကုန်အော်ဟစ်တော့တာပေါ့။ ဒါကို ဒီဘက်ကမ်းက သားအကြီးက ကြားပြီး သူ့ခေါ်တယ်ထင်တာနဲ့ ရေထဲဆင်းလိုက်လာတော့ ရေထဲမြောပါသွားခဲ့ပါတယ်။ ယောက်ျားဖြစ်သူလည်း သေ၊ သားနှစ်ယောက်လုံးဆုံးနဲ့ ဆောက်တည်ရာမရဘဲ မိဘအိမ်ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

ဪ သူ့မိဘတွေဖြစ်ပုံက မနေ့က ရွာလိုက်တဲ့ မိုးသက်လေပြင်းကြောင့် မိဘနှစ်ပါးနဲ့ သားသုံးယောက်လုံး သေရှာပါပြီတဲ့ ။ ပဋ္ဌာစာရီလည်း ရူးသွားရှာပါတယ်။ မရူးခံနိုင်ရိုးလားနော်။ ဒါ မမြင်ရတဲ့ အကုသိုလ်က ထုရိုက်လိုက်တာပါ။ မမြင်ရတဲ့ အကုသိုလ်ကံတင်မကပါဘူး၊ မြင်နေရတဲ့ လူတွေကလည်း အရူးမကြီးဆိုပြီး အော်ဟစ်ကြ၊ လှောင်ပြောင်ကြ၊ ထုရိုက်ကြနဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်နဲ့ တွေ့တော့မှ အရူးပျောက်ခဲ့ရပြီး ပုထုဇဉ်ဘဝက အဆုံးသတ်ခဲ့ရတာပါတဲ့ ။

ပဋ္ဌာစာရီအကြောင်းကိုရေးတော့ ငယ်ငယ်တုန်းက သင်ခဲ့ရဖူးတဲ့ ကုဋေရှစ်ဆယ်သူဌေးသားအကြောင်းကိုလည်း သတိရမိပါတယ်။ အပေါင်းအသင်းတွေ၊ တပည့်တပန်းတွေနဲ့ မိဘပိုက်ဆံထိုင်ဖြုန်းနေရာကနေ မိဘတွေက ကွယ်လွန်၊ ပိုက်ဆံတွေ ကုန်သွားတော့ မြှောက်ခဲ့ကြ၊ ပင့်ခဲ့ကြ၊ ခေါင်းပေါ်တင်ခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ တပည့်တပန်းတွေက သူဌေးသားကို စွန့်ခွာသွားခဲ့ကြပါတယ်တဲ့ ။ ခွက်ဆွဲ တောင်းစားပြန်တော့လည်း ‘လူမိုက်’ဆိုပြီး ဒီလူတွေကပဲ ဝိုင်းဝန်းပုတ်ခတ်ကြ၊ ရိုက်ပုတ်ကြ၊ ထုထောင်းကြပါသတဲ့ ။ ဪ သူဌေးသားများ မသေခင် ဘာတွေများ တွေးသွားသလဲ၊ ဘာတွေများ သံဝေဂရသွားသလဲဆိုတာတောင် ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးမိလိုက်ပါသေးတယ်။



အကုသိုလ်ကံ

အကျိုးပေးလို့

အခက်အခဲဆင်းရဲဒုက္ခတွေတွေ့ရချိန်မှာ မိတ်ဆွေစစ်၊ မိတ်ဆွေတုဆို  
တာလည်း သိသိသာသာကွဲပြားသွားတာပါပဲ။ ကိုယ့်အနားက ရှောင်ခွာ  
ယုံ ရှောင်ခွာသွားတာကတော့ မထောင်းသာလှပေမဲ့ ကုဋေရှစ်ဆယ်သူ  
ဌေးသားလို ကိုယ့်မိတ်ဆွေလို့ ယူဆခဲ့သူတွေ၊ သစ္စာရှိမယ်လို့ ထင်မှတ်ခဲ့  
တဲ့ လက်အောက် ငယ်သားတွေအစ ကိုယ့်အပေါ်ထုကြ၊ ထောင်းကြ၊ ပြ  
က်ရယ်ပြုကြတာလည်း လောကဓံတရားပါပဲ။

လောကဓံအလှည့်အပြောင်း ဆိုတာကလည်း တစ်ခါတလေ မျက်စိလ  
ည်ဖို့ ကောင်းလောက်အောင်ကို ဆန်းကြယ်တတ်ပါတယ်။ ဆင်းရဲတဲ့ သူ  
က ချက်ချင်းလက်ငင်း သူဌေးထဖြစ်၊ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ လူတွေကလည်း နေ့  
ချင်းညချင်း ပြာပုံတိုး၊ ကိုယ့်အထက်က လူတွေက ကိုယ့်အောက်ရောက်  
လိုရောက်၊ အောက်ကလူတွေကလည်း အထက်ရောက်လိုရောက်နဲ့ ပြုခဲ့  
တဲ့ ကံတရားတွေက ဆန်းကြယ်တာကိုး။ ကံတရားတွေ ဆန်းကြယ်  
တော့ အကျိုးပေးတွေ ဆန်းကြယ်တယ်လို့ ပဲ ပြောရမှာ ပါ။ တချို့ကျ  
တော့ လောကဓံတရား အလှည့်အပြောင်းကို သတိကြီးကြီးနဲ့  
ရင်ဆိုင်ကြပါတယ်။ ပေဘဝတုန်းက ကုသိုလ်တရားတွေ တိုးပွားစေပြီး  
တော့ အကုသိုလ်ကံတွေ ပိတ်ပင်ပစ်ခဲ့ကြသလို တူဘဝရောက်ပြန်တော့  
လည်း ပိုလို့ ပိုလို့ ကုသိုလ်တွေပွား၊ စိတ်ကိုပို၍ ဖြူအောင် ဖွတ်လျှော်ပြီး  
တော့ မြင့်သထက်မြင့်ရာကို တက်လှမ်းကြပါတယ်။ တချို့တလေ ကျပြ  
န်တော့လည်း ကိုယ်ခံစားခဲ့၊ ဖိနှိပ်ခံခဲ့ရတာတွေကို အငြိုးတကြီး လက်  
တုံ့ပြန် ကြပါတော့တယ်။ တချို့ကျပြန်တော့လည်း သိသိသာသာကြီးမ  
ဟုတ်ပေမဲ့ မသိမသာလေး နှိပ်ကွပ်တတ်ကြပါတယ်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားဟာ လူသားတွေရဲ့ စီးပွားချမ်းသာခြင်းရဲ့ အကြော  
င်းအရင်းဖြစ်တဲ့ မင်္ဂလာတရား(၃၈)ပါးကို ဟောတော်မူခဲ့ပါတယ်။ နတ်

သားတစ်ပါးရဲ့ လျှောက်ထားချက်ကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ဟောတော်  
မူတာပါ။ ဒီမင်္ဂလာတရားတော်ထဲမှာ

"ဖုဌဿ လောကဓမ္မေဟိ၊ စိတ္တံ ယဿ နုကမ္မတိ၊ အသောကံ ဝိရဇံ  
ခေမံ ဧတံမင်္ဂလမုတ္တမံ"ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ပါဝင်ပါတယ်။ အဓိပ္ပါယ်ကတော့  
လောကဓံတရားရှစ်ပါးနဲ့ တွေ့ကြုံနေရတဲ့ ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်ရဲ့ စိတ်  
ဟာ မတုန်မလှုပ်၊ မစိုးမရိမ်၊ ရမ္မက်မကင်း၊ ဘေးကင်းပါတယ်၊ ဤတ  
ရားလေးပါးကိုလည်း မြတ်သောမင်္ဂလာဟူ၍ မှတ်ဦးလေ့တဲ့ ။

တကယ်တမ်းတော့ အနိမ့်အမြင့် အတက်အကျ အားလုံးဟာ လော  
ကဓံတွေပါ။ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ အဆိုးလောကဓံကိုခံနိုင်ရည်ရှိရမှာ ဖြ  
စ်သလို အကောင်းလောကဓံ ကိုလည်း ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားရမှာ  
ပါ။

ဒါကို မုံရွေးဆရာတော်ဘုရားကြီးက

"ရှစ်ဖြာ လောကဓံ၊ ဆက်ဆံရစ်ငွေ

ကြုံလေတွေ့လည်း ၊ ခါ၍ မသုန်

မတုန်မလှုပ်၊ စောင့်ချုပ်မယိမ်း

မတိမ်းမပြို၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏

နဂိုတည်ကြည်၊ စိတ်မြတ်သည် လည်း

တစ်မည်မင်္ဂလာ"လို့ စပ်ဆိုခဲ့ပါတယ်။

လာဘ်ရခြင်း၊ လာဘ်မရခြင်း(လာဘော၊ အလာဘော)၊  
ထင်ပေါ်ကျော်ကြား၊ တန်ခိုး၊ ဩဇာရှိခြင်း၊ မရှိခြင်း (ယသော၊ အယ  
သော) စည်းစိမ်ချမ်းသာ ပြည့်စုံခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း (သုခံ၊ ဒုက္ခံ)၊ ချီးမွမ်းခံ

ရခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ ခံရခြင်း (နိန္ဒာ၊ ပသံသာ) သဘောတွေဟာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်မြဲ  
လောကဓမ္မပါတဲ့ ။ အဲဒီအခါ မတုန်မလှုပ်စိတ်နဲ့ ကြံကြံခံနိုင်ရမယ်လို့  
ဆိုပါတယ်။

ဘဝခရီးမှာ ပေဖြစ်တဲ့ အခါလည်း ရှိမယ်။ တူဖြစ်တဲ့ အခါလည်း ရှိမ  
ယ်။ ပြဿနာတွေ၊ အခက်အခဲတွေ၊ ဒုက္ခတွေ မတွေ့မကြုံရဘဲနဲ့ ဘဝခ  
ရီးကို ဖြတ်သန်းသွားလို့ မရဘဲကိုး။ ကိုယ်က ပေဘဝရောက်နေပြီ ဆိုရ  
င်တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ပြင်ဆင်ဖို့ ၊ သတိတရား လက်ကိုင်ထားပြီး  
ကုသိုလ်ကောင်းမှု များ သထက်များ အောင်လုပ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ကို  
ယ်က တူဘဝရောက်နေပြီဆိုရင်လည်း မာနအလံ့လွှင့်ပြီး စိတ်ကြီးမဝင်  
အောင်၊ ကိုယ်ခံစားခဲ့ရတုန်းက အပြီးအတေးတွေ လက်တုံ့မပြန်မိအော  
င် သတိတရားနဲ့ ကုသိုလ်များများ ပွားဖို့ ပဲ လိုတာပါပဲ။

လူ့ဘဝဆိုတာ ဒုက္ခသစ္စာပါ။ အရိယာဉာဏ်အမြင်ကလည်း ဒီဒုက္ခသ  
စ္စာအ ပေါ်မှာ အခြေခံပြီး ရနိုင်တာပါ။ တကယ်တော့ ပေဖြစ်ဖြစ်  
တူဖြစ်ဖြစ် ဘဝဆိုတာ ဒုက္ခသစ္စာဆိုတာကို သဘောပေါက်ရင် သတိတ  
ရား လက်ကိုင်ထားဖို့ ဆိုတာဟာလည်း သဘောပေါက်လာမှာ ပါ။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

နိုက်

ကလျာမဂ္ဂဇင်း

၂၀၀၈